

ΕΡΝΕΣΤΟΣ ΡΕΝΑΝ

ΠΑΤΡΙΑ ΦΛΩΡΙΑ¹

— Μά κανένας δὲν τὸ βλέπει! ἢ τοὺς ἐστρά-
βωσε ὁ Θεός, ἢ ἐσυνήθισαν ἐδῶ πέρα νὰ βλέπουν
καὶ νὰ μεταχειρίζονται φλωριά τόσο ὅπου δὲν
τὰ καταδέχονται. Δόξα σοι ὁ Θεός! ἐσκυψε, τὸ
πῆρε! ὄμορφο παλληκάρι! τοῦ στέκει γιὰ γαμ-
πρός...

Ἦταν ἓνας νεροκουβάλος πού ἐσήκωσε τὸ
φλωρί, καὶ ἀκολούθησε τὸν δρόμον του μὲ τὸ βα-
ρέλι ἔς τὴν πλάτην. Ὁ Ἀντώνιος ἐσημείωσε καλὰ
εἰς τὸν νοῦν του τὸ ἀνάστημα, τὰ πιθέματα καὶ
τὴν φορεσιὰ τοῦ νέου, καὶ ἐπέρασε εἰς ἄλλο μέρος
ὅπου καὶ αὐτοῦ ἦταν μεγάλο διάβα, εἰς τὸν
δρόμον τοῦ Ἁγίου Ἀντωνίου ἐκεῖ πάλιν σιγὰ
σιγὰ ἀπόλυσε τὸ δεύτερο φλωρί· δὲν ἐπέρασε μισή
ῶρα καὶ ξαναφαίνεται ὁ νεροκουβάλος καὶ πάλιν
πεταχτὰ παίρνει τὸ φλωρί.

¹ Ἴδε σελ. 180

— Ἐχομε δύο — εἶπεν ὁ Ἀντώνιος — εἰάν
τριτώση, ἢ δουλειὰ ἐστερέωσε, καθὼς τὴν ἐσο-
φίσθηκα.

Καὶ ἡ καρδιά του ἐλάκτιζε μέσα του· ἀπὸ ἐκεῖ
ἐπῆγε εἰς τὸ κέντρον τῆς ἀγορᾶς, εἰς τὸ σταυρο-
δρόμι, τὴν μεγάλην φλέβα ἐκείνης τῆς πολι-
τείας, καὶ, πρὶν ῥίξῃ τὸ τρίτο καὶ ὕστερο φλωρί,
ἐσήκωσε τὰ μάτια ἔς τὸν οὐρανόν, καὶ ἰδοὺ πάλιν
ἔς ὀλίγην ῶραν ἐκεῖνος ὁ νεροκουβάλος ἐδιά-
βηκε, ἐσκυψε, τὸ σήκωσε καὶ τούτην τὴν φορὰν
ἔφυγε βιαστικὰ μὲ τὸ βαρέλι του, καὶ ὁ Ἀντώ-
νιος τρεχάτος ἐλεγκομανούσε κατόπι του. Ὅταν
ἔφθασαν εἰς ἓνα στενὸ ἀδιάβατο σοκάκι, ὅπου ἔς
ἐκείνην τὴν στιγμήν δὲν ἦταν κανεὶς, ὁ Ἀντώ-
νιος ἐφώναξε τοῦ νέου, ἐνῶ ἔμπαινε εἰς τὸ χα-
μῶγι του.

— Παλληκάρι, πάρε λόγον.

Ὁ νεροκουβάλος ἐγύρισε καὶ τοῦ εἶπε· τί μὲ
θέλεις;

— Ἐχεις τὰ φλωριά μου.